

Ter aanvulling van bovenstaand stukje acht ik het gewenscht nog enkele opmerkingen te maken.

Zelfs al zou het persbericht juist zijn — wat ook naar mijne meening slechts onder groot voorbehoud ware te aanvaarden — dan nog zou een voorzichtig beoordeelaar er zich voor hoeden daaruit af te leiden, dat de onschendbaarheid, voortvloeiend uit de Conventie van Genève, als illusoir zou zijn te beschouwen. Afgescheiden nog van de vraag of wat in China geschiedt ook zonder meer op Europeesche toestanden mag worden toegepast, ware daartoe eerst na te gaan:

1°. of het veldhospitaal op duidelijk waarneembare wijze kenbaar was gemaakt voor luchtwaarneming;

2°. of niet de onmiddellijke nabijheid van voor de tegenpartij gevaarlijke of belangrijke artillerieopstellingen, waarnemingsposten enz., in strijd met de Conventie, het ontzien ervan onmogelijk maakte;

3°. of het hospitaal inderdaad doel der bomwerpers was, dan wel of een ongelukkig toeval hier schuld droeg.

Het korte berichtje in het *N. T. v. G.* zou deze belangstelling nauwelijks rechtvaardigen, ware het niet, dat de daaraan door dr. PINKHOF op minder gelukkige wijze vastgeknoopte beschouwingen, in verband met toch reeds in geneeskundige kringen hier en daar bestaande onjuiste opvattingen op dit gebied, een gevaar opleveren. Het denkbeeld, dat in eenig oorlogvoerend leger een hulpverleening aan gewonden zou worden toegelaten, die *niet* aangesloten bij of ondergeschikt zou zijn aan de „gewapende macht”, is absurd en alleen bestaanbaar bij algeheele onbekendheid met de beginselen van oorlogvoering, gepaard aan een idealisme, blind voor de werkelijkheid.

J. C. DIEHL.

Ik vermag niet in te zien, dat een strijdvoerende macht zich zou *kunnen* houden aan een conventie, welke een deel der strijdmacht van de overzijde onschendbaar verklaart. Ik hoop van harte, dat ik ongelijk heb, maar het bericht over Tsjitsjoe doet mij vreezen.

H. PINKHOF.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

KEULEN. — De dierenbescherming en de vivisectie. Naar aanleiding van een voorstel, in September j.l. bij den Pruisischen Landdag ingediend om de vivisectie strafbaar te stellen, met dien verstande, dat er drie Duitsche universiteiten zouden worden aangewezen, waar zij onder bepaalde waarborgen wel zou mogen worden verricht, heeft in het verenigingsgebouw van de *dierenbeschermingsvereniging* te Keulen een bespreking van het vivisectie-vraagstuk plaats gehad, waaraan werd deelgenomen door vertegenwoordigers van het gemeentebestuur en de universiteit. Met algemeene stemmen werd een resolutie aangenomen, in hoofdzaak luidende:

1. De vivisectie zoowel als de geheele geneeskunde mogen slechts worden gezien uit het gezichtspunt van *eerbied voor het leven*; dan vindt men in elk bijzonder geval den juiststen weg ter bescherming van de dieren, zonder tot weekheid te vervallen.

2. Een verbod van alle proeven op dieren zou de door de geheele wereld gewaardeerde Duitsche wetenschap, vooral de geneeskunst, in vergelijking met het Buitenland achteruit zetten.

3. De bestaande Pruisische verordening van 3 April 1930 levert voldoende waarborgen tegen overbodige en onnoodig pijnlijke proeven op dieren. Zijn voor het onderwijs filmvertooningen ter vervanging van proefnemingen mogelijk, dan moeten deze achterwege blijven.

4. De beperking van de dierproeven tot drie universiteiten zou de overige zetels van onderzoekingen en die van de groote geneesmiddelennijverheid — men denke aan het germanine — tot onmacht veroordeelen (*Deutsche med. Wochenschr.*, 16 Juni).